

Ha arra gondolok, hogyan működik az Úr ezen a hétvégén, akkor remegve és reszketve állok itt. Mindannyiunknak különböző szellemi akadályokat kell leküzdenünk az életben. Az első nagy akadály, – amit mindannyian leküzdöttünk, akik ma itt ülünk, – hogy elismerjük, hogy bűnösök vagyunk. Ha nem tekintettünk volna a mi Megváltónkra, akkor nem segített volna rajtunk semmi, s örökre elvesztünk volna. Harcolnunk kellett önmagunkkal, hogy a gőgösség akadályát leküzdjük. Kinek többet, kinek kevesebbet, de kegyelemből megharcoltuk, mert Ő segített át bennünket, és így készségesek voltunk meghajolni előtte.

Azóta több akadállyal is találkoztunk utunkon. Annak idején mindannyian a kereszthez jöttünk, és az első akadályt leküzdöttük. A győzelem után sima volt előttünk az út, nem állt az utunkba más. De idővel ismét akadályokba ütközünk, ezért ismét a kereszthez kell jönnünk, hogy a kereszttel újra ránk eshessen és a kereszttel újra el tudja végezni a feladatát életünkben. Az, amit az Úr a kereszten tett, az Isten tervének a beteljesedése. Nevezetesen: hogy megbocsássa a mi bűneinket és bennünket Krisztusban való hitre hívjon el. Ha ez a hit meg van bennem (ami Krisztus érzületével együtt jár), akkor az írás szerint élő víznek folyamai ömlenek nem csak a kereszttől hozzám, hanem az én bensőmből is.

Most itt állok, és felteszem magamnak a kérdést, hogy én, aki most itt prédikálok, talán magam is elvetendő, alkalmatlan vagyok? A kérdés vonatkozik rám, úgy gondolom vonatkozik az összes kollégámra, vonatkozik önökre, és azt hiszem vonatkozik az összes keresztyénre. Milyen könnyen prédikálunk, pedig alkalmatlanok vagyunk. Természetesen a saját szemünkben nem leszünk egy könnyen azok. Azonban önök ezt sokkal könnyebben meg tudják ítélni. De sokkal jobban és igazságosabban tudja ezt megítélni az Úr. Ő ismer engem.

Köszönöm az Úrnak, hogy ezen a hétvégén egy hatalmas akadályt tudtam legyőzni. Ennek az akadálnak ahhoz van köze, amit a Zsidókhoz írt levél 12-ben olvasunk:

Zsid. 12,12-15 Annakokáért a lecsüggesztett kezeket és az ellankadt térdeket egyenesítétek föl, És lábaitokkal egyenesen járjatok, hogy a sánta el ne hajoljon, sőt inkább meggyógyuljon. Kövessétek mindenki irányában a békességet és a szentséget, a mely nélkül senki sem látja meg az Urat: Vigyázzván arra, hogy az Isten kegyelmétől senki el ne szakadjon;...

Lehetséges ez, hogy az Isten kegyelmétől elszakadjunk? Igen, egész biztosan. Lehetséges, hogy az Úr megmentett, de nem aszerint élek. Ekkor Isten kegyelmének céljától és tervétől teljesen elszakadok. Ehhez találunk különböző utalásokat, hogyan történhet ez meg.

Zsid. 12,15 ...nehogy a keserűségnek bármely gyökere, fölnevekedvén, megzavarjon, és ez által sokan megfertőztetessenek.

Más szavakkal a szituáció a következő: ha az én szívemben a keserűségnek a gyökere található talán egy múltbéli dolog miatt, amit nem tudok elengedni, – akár velem történt meg, akár mással, – pedig én már békét kaptam a keresztnél, bűneim bocsánatot nyertek és hitre jutottam, akkor valami nincs rendben. Hiszen Ő az én terhemet és bűnemet magára vette. De ugyanígy mindenkiét. Ha nekem valakivel problémám van és emiatt nézeteltérésbe kerülünk, Ő mindkettőnk terhét és bűnét magára vette. Ha ezt a múltbéli dolgot nem adtam oda a keresztnél annak, aki ott minden terhünket magára vette, hanem magam akarom azt megoldani, pl.: elégtételt szeretnék venni, vagy bosszút akarok állni, vagy egyszerűen csak bosszankodok és mérgelem magam miatt, akkor Krisztus ábrázolódik ki bennem? Ha ilyen dolgokat hordozunk magunkban, akkor nagy probléma van az életünkben. Ez a probléma nem marad az én személyes problémám, hanem ez kiterjeszkedik másokra is és mindent megmérgez.

2 Tim. 2,17 És az ő beszédök mint a rákkfekély terjed;...

Mi a rákkfekély? Egy betegség, a saját testemnek egy része, a saját testemnek sejtjei, melyekben valamilyen probléma lépett fel, mely sejteknek a kódja megváltozott. Ezekben a sejtekben Krisztus kódja, amit Ő beléjük kódolt, valami miatt megváltozott, összezavarodott. Ezekből a sejtekből épül fel a rákkfekély, ami csak terjed és terjed. Pontosán ezt akarja az Úr megakadályozni. Gondoskodnunk kell róla, hogy Jézus Krisztus kódja legyen bennünk. Jézus Krisztus ábrázatja. Egész pontosan: dolgok, amiket a szívünkben hordozunk, ne legyenek mások számára botránkozás és ne fertőzzünk meg azokkal másokat, hanem Krisztus ábrázolódjon ki belőlük.

Milyen dolgokat hordozunk a szívünkben? Például amikor azt mondjuk: mi, mint gyülekezet, mint keresztyének nem vagyunk teljesek az igazságban, és követelem, hogy legyen végre igazság. Egy ember sem tudja elérni, hogy igazak legyünk. Csak Jézus Krisztus. Ez azt jelenti, hogy az igazságtalanságot, amit a testvéremnél látok, az Úr rég elrendezte a golgotai kereszten, még akkor is, ha ő még nem vett győzelmet

felette. De Isten hordozta őt, s ami még nem történt meg, az még megtörténhet. De nem szabad nekem, mint a rákfekély belefolynom és közbeavatkoznom.

Ezért kell mindannyiunknak, akik Krisztus testének sejtjei vagyunk, a mi eredeti kódunkat megtartanunk, ill. visszaállítanunk. Ez a kód bennem egy egyedi kód, amilyen csak nekem van. Mindenkinek egyéneként különböző, saját kódja van. S ha ez a kód megváltozik, akkor beszélünk rákfekélyről, ami valamikor le fog győzni engem, ha időben nem gondoskodom arról, hogy eltűnjön.

Ezért figyeljünk arra, hogy a kegyelemtől ne szakadjunk el. Hogy történhet ez meg? Ha valamilyen módon a törvénnyel helyettesítjük. Felolvasom mit mond Pál:

Gal. 5,4 Elszakadtatok Krisztustól, a kik a törvény által akartok megigazulni, a kegyelemből kiestetek.

Vagyis a kegyelemben részesültünk, de most ismét ragaszkodunk ahhoz, hogy igazak és tökéletesek legyünk. Itt és ott legyen végre igazság, ez és az csak így vagy úgy lehet, semmi esetre sem másképp.

Nem lehetünk igazak. Senki sem lehet igaz. Az a személy sem, akire panaszkodom, akinél hibát látok. De Jézus Krisztus és csakis egyedül Ő lett teljes az igazságban a golgotai kereszten.

Vigyáznunk kell arra is, hogy ne csak mi magunk ne szakadjunk el a kegyelemtől, hanem mások számára se legyünk botránkozás és az én hibáztatásom által mást se szakítsak el attól.

Köszönöm az Úrnak és hálás vagyok neki, hogy ezt a leckét megtanította nekem, épp itt volt az ideje. Remélem, hogy amit a múltban prédikáltam és talán amikor magam is elvetendő és alkalmatlan voltam, azért az Úr ezen a hétvégén kegyelmet adott.

Ámen!